Ο κ. Ηλ. Καπετανάκης*! Άγνωστος χθες, πλήρης φήμης σήμερον. Όλαι αι Αθήναι αναφέρουν το όνομά του και καθείς ενδιαφέρεται να μάθη τι κάμνει. Διά να ευχαριστήσωμεν την κοινήν περιέργειαν, λέγομεν ότι ήτο υπουργικός γραμματεύς, ότι απελύθη προ δύο ή τριών ετών, ότι η απόλυσίς του τού ενέπνευσε την πρώτην ιδέαν του έργου του και ότι, παρά το υπόδειγμα των πλείστων της θεατρικής δόξης μνηστήρων, συνδυάζει με το νέον επάγγελμα επίζηλον διά συγγραφέα υλικήν ανεξαρτησίαν. […]

Η γενική εντύπωσις είναι ότι έχετε προ υμών συγγραφέα αυτοφυά, πρωτότυπον, όστις εξεύρει να βλέπη, αποθησαυρίζει ό,τι χρήσιμον διά το έργον του, και έχει έμφυτον του δραματικού διαλόγου το χάρισμα. Υπό αναλλοίωτον και ακατέργαστον ακόμη περίβλημα, διακρίνει τις το αληθές αίσθημα του θεατρικού ύφους, εκπλήσσεται δ' ακούων ενίοτε φράσεις τας οποίας δεν θα διετύπωνε φυσικώτερον έμπειρος συγγραφεύς. […]

Ας εργασθή! Ας ακούση μάλλον τας κατακρίσεις ή τους επαίνους. Ας ενωτισθή μάλλον τον λεπτόν ψίθυρον των ολίγων ή τα μεθυστικά χειροκροτήματα των πολλών. Ας γίνη αυστηρότερος προς εαυτόν και ιδίως ας επιμεληθή το ύφος του, έχων υπ' όψιν ότι ο Μολιέρος (προς ον δεν εδίστασαν υπεράγαν ενθουσιώδεις θιασώται να τον παραβάλουν) έλεγεν ότι μόνον το επί μαρμάρου δυσκόλως χαρασσόμενον διαρκεί.
Δ.Κ.
24 Αυγούστου 1893

«Ανά τα Θέατρα», επιφυλλίς του Άστεως

Στην «Έβδομη σφραγίδα» του Ίνγκμαρ Μπέργκμαν, ο Σκατ, θεατρίνος περιπλανώμενου μεσαιωνικού θιάσου, κατά τη διάρκεια υπαίθριας παράστασης σ' ένα χωριό κλέβει τη Λίζα, τη ζωηρή γυναίκα του σιδερά, εγκαταλείπει το θίασο και τις παραστάσεις και για μέρες περιπλανιέται μαζί της στα σκανδιναβικά δάση. Η περιπλάνηση φυσικά τελειώνει σύντομα και η Λίζα επιστρέφει χορτασμένη στον άντρα της. Κατά τη διάρκεια της περιπλάνησης, ο ηθοποιός δίνει στη Λίζα το όνομα –δηλαδή το ρόλο –Κανιγκούντα. Εκείνη το αποδέχεται.
Ο θίασος Κανιγκούντα δεν είναι μια θεατρική ομάδα με μόνιμα μέλη, αλλά μια συνθήκη συνεργασίας η οποία θα παίρνει μορφή κάθε φορά που θα προκύπτει η ανάγκη και η δυνατότητα για θεατρική παράσταση. Η δουλειά και το ενδιαφέρον του θιάσου επικεντρώνεται στην κατανόηση των κειμένων, την άσκηση στην εκφορά του λόγου και την αναζήτηση συνθηκών επικοινωνίας ανάμεσα στους ηθοποιούς κατά τη διάρκεια των δοκιμών και των παραστάσεων. Τα παραπάνω αποτελούν βεβαίως αυτονόητα ζητούμενα σε κάθε περίπτωση, η κατάκτησή τους ωστόσο απαιτεί συνεχή άσκηση ώστε να μη θεωρούνται δεδομένα.
Ο θίασος «Κανιγκούντα» δημιουργήθηκε το 2005 από τον σκηνοθέτη Γιάννη Λεοντάρη και τους ηθοποιούς Μαρία Κεχαγιόγλου, Μαρία Μαγκανάρη, Γιώργο Φριντζήλα και Ρεβέκκα Τσιλιγκαρίδου, και από τον Ιούλιο του 2007 λειτουργεί ως αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία. Ο θίασος διευρύνθηκε το 2007 με την συμμετοχή των ηθοποιών Ανθής Ευστρατιάδου και Πέτρου Μάλαμα, ενώ μέλος της ομάδας γίνεται και η σκηνοθέτις Κορίνα Βασιλειάδου. Μόνιμοι συνεργάτες της ομάδας είναι επίσης η σκηνογράφος/ενδυματολόγος Θάλεια Ιστικοπούλου και η σκηνογράφος/ενδυματολόγος Γεωργία Μπούρδα. Για την παράσταση της Βεγγέρας, ο θίασος συνεργάστηκε με τους ηθοποιούς Θανάση Δήμου, Δημήτρη Αγαρτζίδη και Σύρμω Κεκέ.
Η ομάδα εργάστηκε πάνω στην Ηλέκτρα του Ούγκο φον Χόφμανσταλ (2005-2006), παρουσιάζοντάς την σε μορφή ανοιχτής πρόβας, ως εργασία εν εξελίξει, στην Αθήνα («Κρατήρας») και στη Θεσσαλονίκη («Στρατόπεδο Κόδρα»). Το 2007, τα μέλη του θιάσου απασχολεί το έμμετρο κείμενο ανωνύμου συγγραφέα του 16ου αιώνα Βοσκοπούλα, το οποίο παρουσιάζεται στο θέατρο Αμόρε (Μάιος 2007) και στο θέατρο Αμαλία (Θεσσαλονίκη, Μάιος 2008). Την άνοιξη του 2008 η Κανιγκούντα παρουσίασε την οριστική εκδοχή της Ηλέκτρας του Χόφμανσταλ στο θέατρο «Θησείον, ένα θέατρο για τις τέχνες» και στη συνέχεια στο θεατρικό Φεστιβάλ της Αβινιόν (Avignon Off) για 22 συνολικά παραστάσεις (10/7-2/8/2008). Το 2009, σε συμπαραγωγή με το Θέατρο Τέχνης, η ομάδα παρουσίασε για πρώτη φορά στην Ελλάδα το έργο Γένεσις Νο 2 του Ιβάν Βιριπάεφ (Μάρτιος-Μάιος 2009).

«Ανάμεσα στη σπουδαιοφάνεια και την αθλιότητα»

Κύριο γνώρισμα της «νεοτερικής» γραφής και ειδοποιός διαφορά που κάνει τη Βεγγέρα να ξεχωρίζει από άλλα ομοειδή ελληνικά έργα είναι η απουσία ή χαλαρότητα της πλοκής, η προβολή του κωμικού μέσα από συνηθισμένα περιστατικά της καθημερινής ζωής και η συνειδητή απομάκρυνση από τα τυποποιημένα φαρσικά σχήματα της παραδοσιακής κωμωδίας. Το θέμα της συναναστροφής, η συναναστροφή ως χώρος διασταύρωσης όπου αναδείχνονται οι συμπεριφορές, τα ήθη, οι νοοτροπίες και οι αντιλήψεις ανθρώπων ενός συγκεκριμένου κοινωνικού χώρου δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο για την ελληνική κωμωδιογραφία. Σκηνές ανάλογων συναθροίσεων υπάρχουν και στον Υπάλληλο του Χουρμούζη και στη σύγχρονη της Βεγγέρας κωμωδία του Μπάμπη Άννινου Η νίκη του Λεωνίδα.
Η αντίθεση ανάμεσα στην πρόσοψη και την κακομοιριά, τις μιζέριες που συνεχώς έρχονται στην επιφάνεια, ανάμεσα στη σπουδαιοφάνεια και την αθλιότητα που θέλει να αποκρύψει, αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό αυτής της κωμωδίας.

Δημήτρης Σπάθης
Από το «Ηλίας Καπετανάκης και το νεοελληνικό θέατρο στο τέλος του 19ου αιώνα» δημοσιευμένο στο πρόγραμμα της παράστασης Το γεύμα του Παπή, Η βεγγέρα της Θεατρικής ομάδας Ηρακλείου 1989.

Η όψη της υποχρεωτικής συναναστροφής

Οι ήρωες του Καπετανάκη δρουν εγκλωβισμένοι από την υποχρέωση να πράξουν σύμφωνα με όρους που τους έχουν επιβληθεί. Παίρνοντας ένα ένα τα έργα του, θα διαπιστώσουμε ότι σε καμιά από τις περιπτώσεις οι ήρωες δεν συμπεριφέρονται όπως θα ήθελαν, αλλά όπως είναι υποχρεωμένοι να συμπεριφερθούν. Στη Βεγγέρα, η οικογένεια του Νερουλού δέχεται ξαφνικά την επίσκεψη της οικογένειας Στενού και φυσικά βρίσκεται απροετοίμαστη να τη δεχθεί. Εκεί εντοπίζεται και η αρχή της απορύθμισης των όρων μιας καθωσπρέπει κοινωνικής συναναστροφής, από την οποία κανείς από τους συμμετέχοντες δεν μπορεί να διαφύγει. […]
Το πλέγμα της υποχρεωτικής συναναστροφής θα οδηγήσει και στην υπονόμευση κάθε είδους συναναστροφής.
Μέσα στη δραματουργία του Καπετανάκη υπάρχει βέβαια και ένα πρόσωπο που εξεγείρεται εναντίον του εξαναγκασμού της συναναστροφής. Στη Βεγγέρα το τέλος του μονόπρακτου σηματοδοτείται από την κραυγή του μικρού Πίπη: «Σκιάζουμαι!... Σκιάζουμαι!» Στην κραυγή αυτή ίσως και να συνοψίζεται η άποψη του Καπετανάκη για τους σύγχρονούς του. Η εμπειρία της πολιτείας του Καπετανάκη είναι αγωνία βίου.

Πλάτων Μαυρομούστακος
Από την εισαγωγή: «Ανύμματα βίου και όψεις πολιτείας» στο: Ο Γενικός Γραμματεύς - Η Βεγγέρα - Το γεύμα του Παπή, εκδ. Δωδώνη, Αθήνα-Γιάννινα 1992.

ΕΘΝΙΚΟΘΕΑΤΡΟ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Γιάννης Χουβαρδάς

Διοικητικό Συμβούλιο
ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Ελένη Γλύκατζη-Αρβελέρ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
Ιωάννης Θεοδωρόπουλος
ΜΕΛΗ
Ξένια Καλογεροπούλου
Νίκος Μόσχοβος
Ερρίκος Μπελιές
Παύλος Ορκόπουλος
Γιώργος Ρεμούνδος

Αναπληρώτρια Καλλιτεχνική Διευθύντρια
Έφη Θεοδώρου

Αναπληρώτρια Διευθύντρια επί Διοικητικών Θεμάτων
Ελένη Κούκη

Υπεύθυνοι τμημάτων Εθνικού Θεάτρου

Καλλιτεχνικός Τομέας
Υπεύθυνος δραματολογίου, εκδόσεων, βιβλιοθήκης και αρχείου **Σάββας Κυριακίδης**
Διεθνείς σχέσεις **Ειρήνη Μουντράκη**
Υπεύθυνη γραφείου προβολής, επικοινωνίας και δημοσίων σχέσεων **Ζάσα Παπαχριστοπούλου**

Διοικητικός Τομέας
Υπεύθυνη εθιμοτυπίας, ασφάλειας και καθαριότητας **Δέσποινα Σμυρλή**
Νομική σύμβουλος **Κατερίνα Χαραλαμπίδου**
Υπεύθυνη διοικητικών υπηρεσιών **Γιώτα Μπάκα**
Υπεύθυνη οικονομικών υπηρεσιών **Δώρα Φεγγάρα**
Υπεύθυνη μισθοδοσίας **Βούλα Μάλαμα**
Υπεύθυνος οδηγών **Γιώργος Μπαντουβέρης**
Υπεύθυνος φυλάκων **Άρης Εξαρχάκος**
Υπεύθυνος μηχανογράφησης **Ιορδάνης Τζαμτζής**
Υπεύθυνη διαχείρισης εισιτηρίων **Χριστίνα Αρώνη**
Υπεύθυνη υποδοχής **Πασχαλιά Σιγγίκου**

Τομέας Παραγωγής
Συντονιστής παραγωγής **Νίκος Κυριαλλίδης**
Υπεύθυνη προμηθειών **Στέλλα Μούγιου**
Υπεύθυνη γραφείου σκηνής **Νάντια Γρηγοριάδου**
Ρυθμιστής τεχνικών συνεργείων **Γιώργος Γκίζας**
Υπεύθυνος μηχανικών σκηνής **Κώστας Μαρινόπουλος**
Υπεύθυνος ηλεκτρολόγων **Σπύρος Κάρδαρης**
Υπεύθυνος ηχητικών **Γιώργος Αντωνόπουλος**
Υπεύθυνος φροντιστών **Αλέξανδρος Τζώρτζογλου**
Υπεύθυνος χειριστών μηχανισμών Κεντρικής Σκηνής **Κωνσταντίνος Ρίγγος**
Υπεύθυνος σκηνογράφων **Τάσος Παπαδόπουλος**
Υπεύθυνος ξυλουργών **Μιχάλης Κώστας**
Υπεύθυνη τμήματος ραπτικής **Αναστασία Γκανή-Δημάκη**
Υπεύθυνη βεστιαρίου **Εύη Χλουβεράκη**
Υπεύθυνος συντήρησης **Αρσένιος Τζαμουζάκης**
Υπεύθυνος εργατών **Νίκος Πιστιόλας**
Υπεύθυνος διαχείρισης υλικού **Νίκος Τόμπρας**
Υπεύθυνη αποθήκης **Σεβαστή Κοντοπάνου**

Υπεύθυνη προγράμματος-Επιλογή ύλης **Εύα Σαραγά**
Επιμέλεια κειμένων **Λητώ Τσεκούρα**
Καλλιτεχνική επιμέλεια **mnp**
Εκτύπωση **Κ. Πλέτσας - Ζ. Κάρδαρη Ο.Ε.**

«Φίλοι του Εθνικού Θεάτρου»
Ανώνυμος
Σπυρίδων Αμπατζόπουλος
Ελευθέριος Διγώνης
Θεόδωρος Διδώνης
Δημήτρης Καραμαγκιώλης
Γιάννης Ολύμπιος
Θεοδώρα Παϊσίδου-Καλλιτσάντη
Γιώργος Παπαγεωργίου
Ιωάννης Πετρόπουλος
Γιάννης Ρηγόπουλος
Μιχάλης Σταθόπουλος
Φωτεινή Ξυθάλη
Τζένυ Φίλη

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΠΙΧΟΡΗΓΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ

Σκηνοθεσία **Γιάννης Λεοντάρης**
Σκηνικά-Κοστούμια **Θάλεια Ιστικοπούλου**
Βοηθός Σκηνοθέτης-Φωτισμοί **Κορίνα Βασιλειάδου**
Μουσική **Βασίλης Μαντζούκης**
Βοηθός Σκηνογράφου-Ενδυματολόγου **Γεωργία Μπουρδα**
Σκηνική μάχη **Βαγγέλης Μανιτάκης**
Δραματολόγος παράστασης **Εύα Σαραγά**

Διανομή (με αλφαβητική σειρά)
Κος Νερουλός **Δημήτρης Αγαρτζίδης**
Κος Στενός **Θανάσης Δήμου**
Δημήτρω / Φρόσω **Ανθή Ευστρατιάδου**
Κατίνα **Σύρμω Κεκέ**
Ελένη **Μαρία Κεχαγιόγλου**
Μαρίκα **Μαρία Μαγκανάρη**
Νίκος **Πέτρος Μάλαμας**
Κα Στενού **Ρεβέκκα Τσιλιγκαρίδου**

Υπεύθυνη παραγωγής **Αριστέα Χαραλαμπίδου**
Υπεύθυνοι σκηνής **Ηλιάνα Παντελοπούλου Μπάμπης Καλαντζής**
Μηχανικός Σκηνής **Βασίλης Σταυρουλάκης**
Ηχητικός **Σταύρος Τζιαγκίδης**
Ηλεκτρολόγος **Στέφανος Κομιανός**
Φροντιστής
Ενδύτρια
Περούκες-Κομμώσεις **Χρόνης Τζήμος Ορέστης Σεφέρης**
Σχεδιασμός Μακιγιάζ **Εύη Ζαφειροπούλου**
Ειδικές Κατασκευές **Δήμητρα Καίσαρη**
Μεταλλικές κατασκευές **Σταύρος Κομηνός**
Τεχνίτες σκηνογράφοι **Κώστας Κυράνας, Δημήτρης Τουρής Γιάννης Βλάχος**
Ραπτική **Αναστασία Γκανή - Δημάκη, Μαίρη Καστριώτου, Ρίτσα Βανούση – Μαργαρίτη, Μαρία Τσαμπούκου, Πόπη Σακελλαρίδου, Κατερίνα Τσόκα, Ελένη Μόσχου**

Η συναναστροφή ως ασφυξία

Οι ήρωες της Βεγγέρας δεν θέλουν να είναι αυτοί που είναι, δεν θέλουν να βρίσκονται εκεί που βρίσκονται, δεν θέλουν να μιλούν όπως μιλούν. Δεν ξέρουν ωστόσο να είναι κάτι άλλο. Η οικογενειακή εστία μετατρέπεται σε «άσυλο» γελοίων προσώπων, η βλακεία, η ασημαντότητα, η χυδαιότητα και η βία κυριαρχούν. Και όμως ο Ηλίας Καπετανάκης καταφέρνει να αποδώσει αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα του αθηναϊκού μικροαστισμού του τέλους του 19ου αιώνα χωρίς ίχνος διδακτισμού, με όρους γελοιογραφίας.
Ο μακρινός μου θείος Δημητράκης έκλαιγε κοκκινίζοντας από την κακία του και φούσκωνε επειδή του ανέβαινε η πίεση από την πλεονεξία. Εμείς γελούσαμε. Μέσα στο σώμα του ωστόσο συνέβαιναν θύελλες τρομακτικές. Εστιάζοντας το βλέμμα στην κακία και την πλεονεξία του, θα κουνούσαμε το δάχτυλο ηθικολογώντας. Εστιάζοντας όμως στο κλάμα και το φούσκωμά του, προσπαθούμε να φτιάξουμε μια γελοιογραφία. Ακολουθούμε τον Καπετανάκη και επιχειρούμε τη γελοιογράφηση του κενού. Ο τόπος της Βεγγέρας: ένα περιβάλλον θορυβώδους μοναξιάς όπου τα αληθινά συναισθήματα ασφυκτιούν μέσα στα ψεύτικα ενδύματα των ανθρώπων. Ένα τσίρκο με κλόουν και γκαγκς. Μια παράσταση στιγμιαία.
Η Βεγγέρα είναι η πιο συλλογική, ως τώρα, δουλειά του θιάσου «Κανιγκούντα». Η απόγνωση μπροστά στη διαχείριση του τίποτα των συναναστροφών μάς μετατόπισε ένα βήμα πιο κοντά στη συνδημιουργία. Κοντά στην περιοχή όπου ο σκηνοθέτης χάνει το δρόμο την ώρα που συναντά τους υπόλοιπους. Μετά το θάνατο των τελευταίων αληθινών κλόουν του θεάτρου και της επιθεώρησης, είναι η κωμωδία μαθηματικά; μια οδυνηρή κατασκευή πέρα από το εδώ και το τώρα της θεατρικής πράξης; Κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας των παραστάσεων, κάθε μέρα η ομάδα διαλύεται και ανασυντίθεται αδιάκοπα. Τίποτα δεν είναι δεδομένο και όλα συμβαίνουν εξ απροόπτου.

Γιάννης Λεοντάρης

ΕΘΝΙΚΟΘΕΑΤΡΟ

«Ο Νερουλός να φάει καμπρολάχανον;
Πα πα πα!
Η μπορεί να φύγει από το σπίτι αν ακούσει να μυρίζει μόνον καμπρολάχανον!»

Η Βεγγέρα
του Ηλία Καπετανάκη

Κατά πάσα πιθανότητα το γεγονός ότι η λέξη πρόσωπο σήμαινε αρχικά και προσωπείο δεν είναι μια απλή ιστορική σύμπτωση.
Είναι μάλλον η αναγνώριση του γεγονότος ότι καθένας, παντού και πάντοτε, λίγο πολύ συνειδητά παίζει ένα ρόλο... […]
Κατά μία έννοια, και στο βαθμό που το προσωπείο αυτό αντιπροσωπεύει την αντίληψη που έχουμε σχηματίσει για τον εαυτό μας –το ρόλο στον οποίον αγωνιζόμαστε να ανταποκριθούμε– τούτο το προσωπείο είναι ο πιο αληθινός μας εαυτός, ο εαυτός που θα θέλαμε να είμαστε. Στο τέλος, η αντίληψη που έχουμε για το ρόλο μας γίνεται δεύτερη φύση και αναπόσπαστο κομμάτι της προσωπικότητάς μας. Ερχόμαστε στον κόσμο ως άτομα, φτιάχνουμε χαρακτήρα και γινόμαστε πρόσωπα.

Erving Goffman
Η παρουσίαση του εαυτού στην καθημερινή ζωή

Η φωνή του Πίπη ακούγεται ως το συλλογικό DNA της οικογένειας. Είναι μέρος των σωμάτων τους. «Κτύπα! / Κτυπώ! / Χτυπά η πόρτα!»: επισκέπτες και οικοδεσπότες κοπανιούνται με τις λέξεις. Η κυρία Στενού χάνει την επαφή της με την πραγματικότητα και αποκοιμιέται μέσα στα «άλφα» της. Τα «Κύριε / Κυρία» οφείλουν να είναι grande όπως το «Sir» στον Σαίξπηρ, που το χρησιμοποιούν στις μεταξύ τους προσφωνήσεις τα χειρότερα αποβράσματα. Τα πρόσωπα πρέπει να εννοούν απόλυτα αυτά που λένε. Έτσι, το στερεότυπο «ας πα να χαθεί!» της Ελένης μετατρέπεται από σχήμα λόγου σε εφιάλτη. Ο Στενός υποφέρει μέσα στη γλώσσα του. Η Ελένη πάσχει από αδυναμία συγκέντρωσης. Άλυτη εκκρεμότητα το πώς να αντιμετωπίσει τους ανθρώπους. Ο Νερουλός θα πεθάνει με τα χέρια ανοιχτά σαν κοράκι που χτυπά κουδούνια. «Η σάλπιγξ θα ηχήσει». Ο Νίκος λέει εξυπνάδες και στο πρωτότυπο: «To be or not to be. That is the question». Η Κατίνα δεν μπορεί να πει τη λέξη «έρως». Η Μαρίκα αυτοκτονεί με μικρές πληγές. Το ζεύγος Στενού σταδιακά αποσυντίθεται. Στη συμπλοκή του φινάλε: «Στάσου να ιδείς τα μούτρα μας» η κυριολεξία της φράσης αυτής προκαλεί τον απόλυτο τρόμο. Θα είναι έτσι τα πρόσωπά μας κάποτε; Από τη στιγμή που οι Στενοί ανακοινώνουν πως θα φύγουν, βρίσκονται όλοι σε πεδίο μάχης, όπου κανείς δεν τολμά να ρίξει την πρώτη γροθιά. Έχουν βγει ξαφνικά πολυβόλα και όλοι προσπαθούν να μη φάνε τη σφαίρα. Η Στενού είναι το πρόσωπο στο οποίο απευθύνεται το μεγαλύτερο μέρος του κειμένου: η ελεγεία της ακρόασης. Είναι η κωμωδία μαθηματικά; Κι αν γίνει λάθος; Ο ρυθμός της παράστασης δεν καθορίζεται από τους πομπούς αλλά από τους δέκτες: τη Δημήτρω και το ζεύγος Στενών. Τα υπόλοιπα πρόσωπα πάσχουν από εκ γενετής αρρυθμία. «Να, αυτό θα πει λαός»: δηλαδή ο ξεβράκωτος. Οι αρμόδιοι είναι όλο λούσα κι εξαδέλφους. Και όση ώρα συνέβαιναν αυτά, η Φρόσω και ο Νίκος ανάσαιναν ο ένας μέσα στον άλλον.

Από το ημερολόγιο πρόβας

Ο Δεκάλογος προς τας κυρίας

υπό της εστεμμένης λογίας Carmen Sylva

1. Μην αρχίσεις ποτέ λογομαχίαν, και αν ακόμη έλθει χωρίς να την περιμένεις· να τηρείς σιωπήν και να είσαι βεβαία ότι η συστολή σου θα δώσει την νίκην.
2. Μη λησμονείς ότι είσαι σύζυγος ενός ανθρώπου και όχι ενός Θεού. Επομένως, μην παραξενεύεσαι διά τας αδυναμίας του.
3. Μη ζητείς από τον σύζυγόν σου χρηματικά ποσά ανώτερα των δυνάμεών του.
4. Εάν βλέπεις ότι ο σύζυγός σου δεν έχει καρδιά, μη λησμονείς ότι έχει στομάχι. Να τον περιποιείσαι και να είσαι βεβαία ότι θα κατακτήσεις και την καρδιά του.
5. Να προσπαθείς, σε δεδομένη ευκαιρία, να επιβάλλεται η γνώμη του συζύγου σου. Αυτό και εκείνον εξυψώνει και εσένα δεν σε ζημιώνει.
6. Να παρακολουθείς εις τας εφημερίδας κάθε τι το ενδιαφέρον και όχι μόνον τα μυθιστορήματα και τα σκάνδαλα. Αυτό και τον σύζυγόν σου θα ευχαριστεί και επιπλέον θα είσαι ενήμερος, ώστε να ημπορείς να τον βοηθήσεις εις μίαν απορίαν του.
7. Πρόσεξε ώστε να μην πληγώσεις ποτέ τον σύζυγόν σου ούτε με λόγους, ακόμη και εις την πλέον ζωηράν φιλονικίαν.
8. Από καιρού εις καιρόν, λέγε εις τον σύζυγόν σου ότι είναι πρότυπον συζύγου. Είναι ένα φιλοφρόνημα που θα τον ευχαριστήσει. Να ομολογείς δε ότι έχεις και συ τα ελαττώματά σου.
9. Εάν ο σύζυγός σου είναι έξυπνος, να είσαι η σύντροφος του· εάν υστερεί πνευματικώς, να είσαι η φίλη του και η σύμβουλός του.
10. Προ παντός, να σέβεσαι την μητέρα του συζύγου σου· μη λησμονείς ότι την ηγάπησε προτού αγαπήσει εσένα.

Πηγή ; Νικόλαος Τσελεμεντές, Οδηγός μαγειρικής και ζαχαροπλαστικής, εκδ. Κουτσουμπός, Αθήνα 1932.

2009/2010
Υπάρχει ένας άλλος κόσμος, αλλά είναι μέσα σ' αυτόν εδώ.
ΠΟΛ ΕΛΥΑΡ

GROUP HOSTEL